

Azután eljött a nap, amelyet a sors Harry Widmer életének fordulópontjául rendelt. Előző éjjel a vihar alaposan megtépázta a pálmákat, elröpített pár hullámbádog-tetőt, és feldöntött három Volkswagen mikrobuszt. A hatalmas bukóhullámok olyan ádáz

erővel rontottak a partra, hogy tarajuk szétterült a part teljes hosszán, de magasra fölhabzott a dűnén is, körülmosva Harry verandáját. A szél valamennyi irányból egyszerre ostromolta a bun-

Alex Capus 7

SZERINTE SZERELEM VOLT?¹

(részlet)

galót, esőpermetet és finom homokot korbácsolva be a réseken, amely azután mindenütt megült: a padlón, az asztalon, a székeken, az ágylepedőn és Harry arcán. Éjfél tájban Harry megadta magát, s dörgés-villámlás közepette, a levegőt vízszintesen átszelő esőben becaplatott a faluba, hogy megint hajnalig, illetve a delíriumig vedeljen.

Hogy négy-öt órányi alvás után a vizelési inger, a kiszáradt torka és a halántékát hasogató fájdalom fölébresztették, abban még semmi szokatlan nem volt, ahogy abban sem, hogy nem akaródzott kitennie a szemét a bántóan éles nappali világosságnak. Kutyamódra összegömbölyödve feküdt a lepedője alatt, és elégedetten állapította meg, hogy meztelen: ezek szerint, amikor hazaért, még magánál volt annyira, hogy levetközzön. Lehuny szemmel fülelt a vihar utáni nyugalmas csöndet megtörő néhány zajra: a falun túli autóúton pöfögő iskolabusz rekedt dudálására, a közeli pálmaligetből halatszó madárcsicsergésre és a hűtőszekrény barátságos zümmögésére. De mi volt ez? Még egy másik zajt is lehetett hallani, mégpedig korántsem távolit, hanem közelit. Sőt, nagyon közelit. Valami ritmikus sívítás és kaparás volt egyszerre, valami reszelő-súrlódó zaj. Olyan halk s ugyanakkor olyan tiszta volt, hogy biztosan nem jöhetett a bungalón kívülről. Még csak a hálósobán kívülről sem. Mi az ördög lehet ez? Harry vonakodott kinyitni a szemét, hogy utánanézzon a zaj forrásának. De valami szag is volt ott, egy különös, idegen, édes-savanyúan szúrós szag, amely Harry orrában ágyneműjének friss színzappanszagával keveredett, meg az ágy mellett kupacban heverő ruháinak ismerős szagával, amelyek úgy bűzölögtek, mintha azokkal törölték volna ki Angelito biliárdszalonjának összes hamutartóját. Ez az ismeretlen szag nem lehetett más, mint – egy idegen test kipárolgása. Harry belátta, hogy sehogysem úszható meg a helyzet szemrevételezése. Kinyitotta a szemét, de ugyanabban a másodpercben be is csukta, felkiáltott, majd hitetlenkedve újra kinyitotta. Az ablak előtti hintaszékben Juanita ült szunyókálva, a vén szipirtyó, és lassan, szelíden hintázott előre hátra. Két karja élettelenül

csüggött le, feje hátracsuklott, jobb lába a szék karfáján átvetve himbálózott, a bal pedig előrenyújtva egyenesen Harryra szegeződött. Ettől elnyűtt szoknyája fölcsúszott, és Harry láthatta meglepően fiatalos, fehér felsőcombját, valamint, hogy nem visel alsóneműt, és hogy az öregasszony szemérmén már olyan ritkás az ősz szőrzet, mint egy lópofán. A nap kíméletlen élességgel világította meg Juanita arcát; ráncos szemhéja mélyen beesett szemére borult, orrát apró vörös és kék erek hálózta be, beesett orcájára néhány sárgásszürke hajtincs tapadt, öregség-redőzte, elnyílt szája körül különös, kétértelmű mosoly bujkált, amelyről Harry csak találgatni tudta, vajon a jóllakatott kéjszomj macskás vigyora vagy ellenkezőleg: az elgyötört kreatúra szenvedő grimasza. Hogy az ördögbe került a beteg öregasszony az ő hálószobájába, mi a jóisten történhetett? Csak nem...!? Harry gerincén végigkúszott a hideglelés borzalom. Végtelenül lassan, mint akit csupa alvó mérgekígyó vesz körül, becsúszta jobbját a lepedő alá, megtapogatta magát, majd, megadóan, mint egy halálos ítéletét váró bűnös, az orrához emelte az ujjait. Nem érzett semmit. Megismételte a mintavételt a bal kezével – negatív. Hála Istennek! Szűz Mária, Istennek szent anyja, köszönöm neked! Dicsértessék az Úrjézus! Lélegzetvisszafojtva, lassan, roppant lassan felhajtotta a lepedőt, föltápáskodott, fölvetta a földről a nadrágját, és lábujjhegyen kiosont a szobából, majd a házból is. Majd vesz elő tiszta ruhát, ha Juanita már eltűnt.

Fölkerekedett, hogy elhozza a faluból az újságot, és igyon két-három üveg kólát Angelitónál. De már pár lépés után érezte, hogy nincs még elég ereje hozzá. Visszafordult, kihozott egy napernyőt a raktárból, leballagott a dűnén a partra, és kinyitotta az ernyőt. Aztán lefeküdt az árnyékába, egy darabig élvezte a hullámverés robaját meg a felszabadító érzést, hogy nem követte el azt a súlyos bűnt, amelynek pusztaságától is borsózott a háta, majd szép csendben elnyomta az álom.

Arra ébredt, hogy valaki a nevét kiáltja.

– De hiszen ez Haroldo! – mondta hangosan és jól érthetően a valamelyest fölülről jövő hang. Harry junior összerezzen, de nem nyitotta ki a szemét. Valami gringo. Más se kellett most Harrynak! Az idény elmúlt, neki legyen most nyugta.

– Hé, Haroldo, te vagy az? – kérdezte valamivel halkabban, valamelyest elbizonytalanodva a hang. – Haroldo, El Suizo?

A gringo közelebb jött, és megköszönlte a torkát. Harry továbbra is alvást tettett. A gringo homokot kapart Harry meztelen talpára – aki továbbra is úgy feküdt ott, mint egy hulla.

A gringo nem adta föl. – Na, na, na; nincs itt semmi tévedés –, mondta vidám, bratyzós hangon. – Ez ő, a jó öreg Haroldo!

Aztán reszelősen egy dallamot kezdett fütyülni, amely az „I’m singing in the rain”-re emlékeztetett. Amikor Harry erre is rezzenéstelenül aludt

tovább, a gringo egy pillanatra oldalra döntötte a napernyőt, amitől Harry arcába tűzött a vakító napfény. Ekkor Harrynk kinyitotta a szemét. A gringo úgy nézett ki, ahogy a gringók általában ki szoktak nézni. Harrynak semmi-féle emléke nem volt róla.

– Haroldo, vén csont! Jól aludtál? Amint látod, megint itt vagyok! Nem tudtam előbb elnézni erre, mert velem volt az asszony meg a gyerek. De most itt vagyok!

Harry zavartan vigyorgott. Megpróbált visszaemlékezni a gringo nevére vagy legalább arra, hogy melyik évben találkozhattak.

– Jól nézel ki! – mondta barátkozóan biccentve a gringo, és ledőlt Harry mellé a homokba. – Semmit sem változtál. Ámbár... ott lent megizmosodtál egy cseppet, mi? – És kedélyeskedve megpaskolta Harry csípőjén az úszógumit.

– Na ja... – dörmögte Harry elhúzódva a paskoló kéz elől. – Nem sanyargatja magát az ember. – Lassacskán homályosan emlékezni kezdett a gringóra. Ilyen tolakodó fickóból nem volt sok, szezononként átlag egy. De mi a franc lehet a neve ennek itt?

Megvan: Jack. A *Tropicánában* fogadásból élve lenyelt egy gyíkot. Utána meg egyfolytában fingott, és azt állította, hogy csiklandozza belül a seggét a gyík.

Vagy Joe-nak hívták?

Nem, Jacknek.

Joe?

Jack.

Jack vagy Joe. Mindenesetre faszkalap.

– Figyelj, ha szörfdeszkáért vagy jetskiért jöttél, nincs szerencséd. Mindent elpakoltam a jövő szezonig; már túl nagyok a hullámok, és a szezonnak...

– ...két hete vége, tudom. Nekem magyarázod? – Jack vagy Joe legyintett, miközben mekegve nevetett. – Rég el kellett volna mennem, tudod. A feleségemmel meg a gyerekekkel voltam itt. Három hétig. Ők ketten pünkösdhétfőn elmentek. Vitték a kutyát is. Már csak én vagyok itt. Oda az asszony, oda a lányom, oda a kutya. Valószínűleg az állásomnak is annyi.

– De mi tett be? – Harryt most érdekelni kezdte a dolog. Drámát szimatolt. Bibliai méretű idióta-drámát. De Jack vagy Joe újra csak a mekegő nevetését hallatta.

– Spongyát rá! Hej, Haroldo! Hogy itt találkozunk! Emlékszel, mennyit ökörködtünk együtt?

– Ööööö... Hm...

– Amikor lenyelted azt a gyíkot?

– Hogy én?!

– Ki más? Nem emlékszel? Ahogy pucéron hasra feküdtél, és mind arra vártunk, hogy a gyík kimásszon a segedből.

Harry junior ráhagyta. Tudta, hogy a büdös életben nem győzhetné meg Jacket vagy Joe-t az igazságról. Az idiótákat lehetetlen meg-
10 győzni. Tudják, amit tudnak, beszélhetsz nekik hajnalig. Különben pedig oly mindegy. Fő, hogy van egy közös emlékük, valami, amin nevetni lehet.

– Mekkora poén volt!

– Most, hogy mondod...

– Eszméletlen nagy poén! Te, Haroldo, nem akarunk inni rá egyet? Meghívlak.

Harrynak nem volt szíve elhajtani a vérbe Jacket vagy Joe-t; s egy pohárka az öröme használhat a lüktető fejfájása meg a gyomrában égő pokol ellen is. Feltápáskodott hát, lesöpörgette magáról a homokot, visszavitte a napernyőt a raktárba, és Jack vagy Joe oldalán betrappolt a faluba. Rosalitánál rátámaszkodtak a pultra, és a következő órákban végbement a szeszbarátok² összemelegedésének végtelenszer ismétlődő ősi csodája. Az első három pohár kiürítése közben leplezett kíváncsisággal méregették egymást; a negyedikről a hetedik pohárig erősödött a kölcsönös bizalom és rokonszenv; a nyolcadik pohárnál fölismerték egymásban a rokonlelket, és a tizenegyedik pohártól vértestvérek voltak, akik életük végéig soha nem hagyják cserben egymást.

Eljött a dél, aztán a délután. Lőn este, majd lőn éjszaka. Jack vagy Joe és Harry junior piált, pöfékelt és biliárdozott, és csak dőlt, dőlt, dőlt belőlük a szó órákon át. Vállon veregették és átölelték egymást. Mély, mély gondolataik és érzéseik voltak, amelyeket különösen erőteljes szavakban juttattak kifejezésre, és vagy százszor elismételtek, ahogyan az a részegeknek már szokásuk. Feljött, majd lement a hold, a kószáló kutyák egymás után tűntek el a VW mikrobuszaikban, fordultak egyet-kettőt a tengelyük körül, majd elféskelték a fejüket a saját bundájukban, s eközben Harry junior és Jack vagy Joe vedelt és vedelt és vedelt. S amikor magasan az öböl fölött a hegygerincen ezüstös szürkén világosodni kezdett az új nap, ők ketten egymás mellett ültek a dűnén, kezükben egy-egy üveg Coronával bámultak kifelé a háborgó óceánra, és olyan búzt árasztottak a szájukból, mint a mocsári hullák. Jack vagy Joe ittas férfigyöngédséggel átölelte Harry vállát, aki nem tiltakozott ez ellen.

– Tudományosan bizonyítva van, érted – mondta Harry oktatólag föl-emelt mutatóujjal –, hogy az ember már a születése előtt álmodik. Már az anyaméhben. – Egy gondolaton rágódott ugyanis, amely azóta foglalkoztatta, hogy olvasott erről egy cikket a *National Geographic*nek egy régi számában,

amelyet Angelito valamelyik imádottja hagyott ott a biliárdteremben. – Meg is mérték; agyi áram, satöbbi. Egyértelmű: az embriók álmodnak. Én csak azt szeretném tudni, miről álmodnak a kicsik. Értesz, nem? Miről álmodnak?

– Fogalmam sincs –, mondta Jack vagy Joe.

– Még semmit sem láttak a világból, és hallani is alig hallottak valamit – mi az istenről álmodhatnak akkor? Nincs semmi, amire emlékezhetnének... vagy??

– Fogalmam sincs.

– Emlék nélküli álom – az olyasmi lenne, mint egy emberi standard-szoftver, érted? Kvázi, mint egy gyári tartozék. Aztán meg: hogy ez mindenkinél ugyanolyan-e, ez a szoftver? És a legnagyobb kérdés: ki írta a programot? Értesz engem? Jack ... Joe

– Hmm, hmm –, mormogta Jack vagy Joe, körmével a címkét kapargatva a sörösüvegről. Ekkor Harry belátta, hogy Jacktól vagy Joe-tól nem várhat korszakalkotó fölismeréseket az ismeretelmélet és a neurológia terén, ebben a pillanatban legalábbis bizonyosan nem. Így hát témát váltott.

– Akkor most már mondd meg: hogyhogy te még itt vagy?

– He? – mondta Jack vagy Joe.

– Hogyhogy még itt vagy? Az összes gringo elment már. Vége a szezonnak.

– Hm? Hát ja, igen. Még itt vagyok. – Jack vagy Joe horkantott és fújtatott, mint egy ló. – Rég el kellett volna már mennem, mi?

– Ja.

– De még itt vagyok.

– Azt látom.

– Még itt vagyok.

– De mér’?

– Még itt vagyok.

– Ja.

– Hajszál híja, hogy elmentem, bezony. De még itt vagyok. Tulajdonképpen már el voltam indulva. Chrysler, lakókocsival. Asszony. Gyerek. Kutya. Érted? Aztán hirtelen: cákk! Volt, nincs! Pünkösdhétfő. Már kijöttem a kemping irodájából. Pontban tízkor. Kifizettem mind a három hetet. Már mentünk elfele az országúton; megtettünk már tizenkét kilométert. És akkor a feleségem kihajtott. Cákk! Kidobott a Chryslerből. Gázt adott, elhúzott. Egyszerűen otthagzott. Mind elhúztak. Kutya. Asszony. Gyerek. Chrysler.

– Cákk?

– Cákk!

Így történt: az indulás napján Jack vagy Joe, a felesége, Lucy és a lányok, Cindy utoljára még jól kialudták magukat, és csak tíz óra előtt tíz perccel

ébredtek föl Twister, a hosszúszőrű tacskó vinnyogására, aki a lakókocsi elé volt kikötve, és ahogy följebb hágott a nap, elfogyott róla az árnyék. Ekkor hektikus kapkodás tört ki, ugyanis tízig el kellett hagyniuk a bérelt helyet, és ki kellett egyenlíteni a számlát, máskülönben az aktuális napot is kifizettetik velük. Jack vagy Joe elhozta a parkolóból a Chryslert, odafarolt a lakókocsihoz, rákapcsolta, összetekerte a kábeleket és a vezesszagot, és gyorsan bepakolta a lakókocsiba a fehér műanyag kerti bútorokat, miközben Cindy megpisiltette Twistert, Lucy pedig elkészítette a reggelit. A család tudniillik meg akart még reggelizni a nagy út előtt, rögtön a kempingiroda mögötti parkolóban.

Kevéssel tíz óra előtt Jack vagy Joe mozgásba hozta a Chryslert, lassan, óvatosan, nehogy kilöttyenjen a kávé a reggelizőasztalon. Egy perccel később az irodában volt, kifizette a számlát, pár másodperc múlva pedig teljes sebességgel robobott az országúton.

– És aztán?

– Az volt, hogy a góré a kempingben elnézett valamit. Nem számolta föl az áram- és a vízfogyasztást. 278 pesót. Szóval fizetek, aztán húzok el, mint az őrült, még mielőtt rájön és utánam rohan. Padlógáz ezen az istenverte kavicsos úton; kátyúk, itt-ott hullámbádog, tudod, milyenek ezek az utak; aztán tíz kilométer után megnyugszom, na, mondom, ezt megúsztuk. Lassabban megyek. És akkor megszólal a mobilom a kesztyűtartóban. És tudod, ki hívott? A feleségem.

Lucy a lakókocsiban épp visszatette a gáztűzhelyre a kávéskannát, és jéghideg narancslevet töltött ki nagy poharakba, amikor Jack vagy Joe lélekszakadva visszaérkezett az irodából, pánikszerű rohanásban, teljesen megfélekedve az elkészített reggeliről. Az ezt követő versenypilótastart következtében a lekvárosüvegek curlingkövek módjára száguldottak végig az asztalon, a tojásfőző lábaska fortyogó vize leforrázta Twistert, a tacskót, a kávé leforrázta a feleséget, Lucy, tányérok, csészék és poharak repültek ki a nyitott szekrényekből, az állványáról lezuhanó televízió legalább két centiméteres horzsolts sebet ejtett a lányuk, Cindy alkarján, amely egy életre el fogja csúfítani őt. A tizenkét kilométeres út a leírhatatlanul hepehupás országúton a lakókocsiban tartózkodók számára egyetlen véget érni nem akaró földrengés volt, mégpedig heves. Amikor Lucynek az infernó epicentrumában sikerült megkaparintania a mobilját, és műhold-közvetítéssel kiadta a férjének a megállási parancsot, Jack vagy Joe az út jobbszélére lehúzódva megállt, büntudatosan ülve maradt a kocsiban, és a visszapillantó tükörben figyelte, amint kinyílik a lakókocsi ajtaja, az ő Lucyje jó nagy lépéssel kilép a szabadba, valamit matat a Chrysler vonóhorgán, majd feltűnik a vezető felőli

kocsiajtónál. Még csak dühösnek sem látszott. Ez semmi jót nem ígért. Az asszony tenyerével megütögette a kocsi tetejét, mire Jack vagy Joe az ablakemelő gombját megnyomva három centiméterre leeresztette az üveget.

– Ennyi volt, darling –, mondta Lucy egy közlekedési rendőr 13 személytelen nyájasságával. – Vedd ki a jogsídat a kesztyűtartóból, és szállj ki. Egy olyan emberrel, mint te, nem tudok együtt élni.

– Honey...

– Egy szót se. A slusszkulcsot hagyd a helyén. Viszem a Chryslert, tiéd a lakókocsi.

– De...

– Ne felejtse el a cigarettádat. Meg akarod tartani Twistert?

– Én...

– Oké, akkor nem. És most szállj ki, gyereünk. Sok szerencsét, darling.

– Te...

– Tiéd a lakókocsi, az enyém az autó. A lakás a tiéd, mindennel együtt, ami benne van. Mi már nem leszünk ott. És ne is keress, úgyse találsz meg.

És már ott sem voltak.

Azóta Jack vagy Joe a falutól tizenkét kilométerre északra lakott az *Interstate 200* út porában, pontosan ott, ahol a felesége lakókocsistul lekapcsolta, és nem bírta rávenni magát, hogy a lakókocsit a sorsára hagyva beszálljon valamelyik észak felé tartó buszba.

– Már rég el kellett volna mennem, tudom. De itt a lakókocsi – azzal akkor mi lesz?

Harry Widmer juniorban most mégiscsak fölmocorgott némi együttérzés. Barátságosan megveregette a másik hátát.

– Hát, nagy fasz vagy, haver.

– Hm?

– A legjobb egy nagy Rover.³

Kiitták, majd behajították a sörösüvegeiket a hullámok közé, aztán hátranyúltak a hátuk mögé a homokba utánpótlásért.

– Se asszony, se kutya, se gyerek, se autó. El tudod ezt képzelni? Neked van gyereked, Haroldo?

– Cielo, no.

– Nincs gyereked? Kéne, hogy legyen.

Ez viszont már sok volt Harrynak. – Most szépen eldugulsz –, mondta barátságosan, de spanyolul.

– A gyerekek csodálatosak, nem ők a gond. Tulajdonképpen a nők se. De ha egy nő gyereket akar, akkor elszabadul a pokol.

– Kuss van.

14 fogva eligazodj. Először azért nyűgösek két évig, mert nem esnek teherbe. Aztán azért kiállhatatlanok egy évig, mert terhesek.

– Hagyd abba, mondom, húgyagyú cerkóf.

– És ha már nem terhesek, akkor egy vagy két év szülés utáni depresszió jön. Az összesen öt év. Ha szerencséd van.

– Most légy olyan kedves, és fogd be a pofád.

– Öt év az életedből, Haroldo, vágod? Gyerekenként. Vagy még több.

– Mindjárt kiverem az összes fogadat, vágod? – mosolygott Harry barátságosan.

– Persze átfedés is lehet ezek közt az öt éves ciklusok közt, ha több gyereked van. Akkor összességében rövidebb a dolog, de annál rosszabb.

– Lenyomom a fogaidat a torkodon, úgy, hogy kettős oszlopban, tam-buraszóra fognak kimaszírozni a seggedből. – Ezt a fordulatot Angelitótól tanulta el Harry, és értékét felismerve jól bevészte az emlékezetébe.

– Pontosan –, mondta Jack vagy Joe.

Egy darabig hallgattak, ittak és cigarettáztak. Aztán ismét Jack vagy Joe kezdett beszélni. Beszéd közben oldalra döntötte a fejét, és olyan áhítattal itta a saját szavait, mint egy misztikus, aki Isten hangját hallja.

– Te jól csinálod, Haroldo, te érted a csíziót. Nincs stressz a nőekkel, van suskád elég, pálmák alatt éled a világod. Mondjuk... – az állát megdörzsölve kinézett a vízre. – ...a tengerhez nem ragaszkodnék. Az agyamra menne egy idő után.

– Igyunk az óceánra! – mondta Harry békülékenyen, és hozzákoccantotta az üvegét Jackéhez vagy Joe-éhoz. De az az orrát ráncolva a fejét rázta.

– Rohadt, idióta óceán –, morogta. – Rá nem iszom. Átkozott fölívágós seggfej-óceán! Ez a magamutogatás a hullámokkal: Nézzétek, mekkora hullámokat tudok növeszteni! Mit gondol egyáltalán ez a kurva óceán, kicsoda ő?! Talán Elvis Presley? Vagy Rambo vagy George Bush vagy ki a tököm?!

– Úgy, úgy, pajtás! – hagyta helyben Harry.

– Ne játssza már itt így meg magát! Majd én megmutatom neki! Ha móresre tanítottam, meglátod, olyan jámbor lesz, mint a Földközi-tenger! Rimininél! Voltál már Riminiben, Haroldo – odaát Európában? Megmutassam neked, mit csinállok ezzel az óceánnal? Megmutassam? Haroldo?

Jack vagy Joe két öklét az arca elé tartva leszökdecselt a vízhez. Harry junior figyelmeztetően utána kiáltott, de Jack vagy Joe nem hallotta. Harry utána akart rohanni, de a homok valahogy megragadta, és nem engedte felállni, és mire sikerült föltápászkodnia, késő volt. Ha ebben a pillanatban jött

volna egy hullám, alighanem magával ragadja a gringót, kicsit meggyötri, aztán visszaköpi a partra. De a férfi szerencsétlenségére éppen pihenőt tartott a hullámverés, így ő öklét rázva ötven vagy nyolcvan méter hosszan belegázolhatott a vízbe. Amikor aztán megérkezett a következő szá- 15
guldó fekete vízfal, öt, tíz, tizenöt méter magasba emelte Jacket vagy Joe-t, lehajította és rávetette magát, ide-oda görgette és forgatta, föl-le, mint a krokodil az antilopot, végighurcolta a parton, föl a dűnéig, aztán ismét vissza a nyílt tenger felé, újra fölemelte és a part felé száguldott vele, és ez a folyamat addig ismétlődött újra meg újra, míg a tenger meg nem unta, és ki nem köpte a férfit. Amikor Harry rátalált, Jack vagy Joe meztelen volt, és alig maradt bőr a testén. Több helyen eltört a nyaka és a gerince, végtagjai furcsán kifordultak, száját, orrát és füleit egészen eltömte a homok; még a szemhéja alatt is homok volt.

Új Forrás 2023/4 – Alex Capus: Szenved szerilem volt?
(részlet)

Fordította Tatár Sándor

¹ A. C. (*1961): *Glaubst du, daß es Liebe war?* • Residenz Verlag, 2003. (Az én forráskiadványom a regény dtv-nál 2017-ben megjelent 12. kiadása volt.)

² sic!

³ Az eredetiben: „Pistazien sind ein schöner Fund”. Harry nyilván szánja ezt az emeletes faszkalap gringót + szesztestvérség ide vagy oda, nem akarja megismételni az előző, nem éppen hízelgő mondatát (Capus-nél: „Bist halt schon ein blöder Hund”, úgyhogy mond egy olyat, ami abszolút nem illik oda, de többé-kevésbé úgy hangzik, mintha az előző megismétlése volna. **[PRO DOMO]**

